

SECTIUNEA IV.

1. Lupulu la stână.

În timpu pe când întunerecul se luptă cu lumina și voia să-i iee locul, păstorii stau în stână, regulându scoterea cașului și pregătirea urdei; ér' câniloru li turnassă în otrăcă mare zeru amestecatu cu bucăți de mămăligă, ca să mănânce. Câinii mâncau dinaintea stânei, hârâindu unulu la altulu, când vedeau pe câte unulu din ei, c'apucă bucăți mari și cu lăcomie. În acestu timpu, oile stau culcate în staulu, privind cu plăcere la meluții loru, ce se jucau cu nevinovăție. Unu lupu flămându veni, târându-se péné lângă staulu. Acolò, stătù puçinu și se uită prin gardu la oi și mei, gândindu-se cum aru putè sări în lăuntru, fără a fi simțitu de cine-va.

Unu mielu, din cei ce se jucau, vedù prin gardu strălucindu ceva, ca doè luminări aprinse; elu se apropiè de acelu locu, ca să afle ce'i acolo; atunci lupulu, i ñissă cu blândeță: Bună séra voinice! apropiete! nu te teme; eu suntu unu amicu alu vostru.—„Mulțumescu Dumitale! Nu te cunosc. Ce cauți? . . . O! Dumnedeulu meu! . . . mai apropiete, căci nu prea audu bine, și nu potu vorbi tare. . . . Suntu forțe slabu și amu nevoe de ajutoru!—Ei bine, etă-mè-su lângă gardu; cine ești și ce voesci?—

Eu mă numescu Lup omu; și așu voi să pascu puçină érbă verde. Du-mè, te rogu, unde-a fi érb'amestecată cu măzeriche și trifoiu; că multu îmi place!—A! tu ești lupu și mănânci carne; nu érbă verde, cum ñici.—Ba! mă juru pe pèrulu meu, că nu mănâncu de felu carne! Vină cu mine, te rogu, ș'omu pasce împreună. . . O! câtu-mi ești de drăguțu! Ce frumușelu și grăsuțu mai ești! Vino mai iute; écca. . . eu stau gata să te îmbrăçișezu!—Baia. Écca mă strigă mama. Mè ducu. . . —Ce felu! Vină dar' numai să te sârutu, și t'ei duce. . . .

Neînțeleptulu mielu, eși. Dar' . . . înțelegeți voi acum, în ce felu l'a îmbrăçișatu și serutatu lupulu. Melulu d'abia putù sberă puçinu. . . și sermana mamă, treñindu-se atunci, remassă înmărmurită, când ilu vedù în gura lupului!

Feriți-vè, băeți și voi copile, câtu veți putè, de acei cu vorbe frumose, dar' înșelătore; cu ochi strălucitori. . . dar' plini de violenție; căci aceștia, vè potu lesne aruncă în prăpastie și în nenorociri.—

Din nebuniea străină, te învăță minte.—La pèrulu lăudatu, nu merge cu saculu mare.—Pecatulu întră rîdèndu și essă plângèndu.—Plăcerea scurtă, căință lungă.—Sfatulu dupè faptă, e mantă dupè plóc.—